

opusdei.org

Komentář k evangelium: Abychom následovali Ježíše

Komentář k 23. neděli v mezidobí (cyklus C). „Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.“ Milujíce Kříž budeme šťastní a s ním budeme mít odhodlání milovat druhé a sdílet naši nadpřirozenou radost.

06.09.2025

Evangelium (Lk 14, 25-33)

„Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: "Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem.

Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Když někdo z vás chce stavět věž, nesesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: 'Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.'

Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je

ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru.

Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem."

Komentář

Ježíš směřoval do Jeruzaléma, provázen svými učedníky, a po cestě se k nim mnozí přidávali. Bylo snadné nechat se strhnout nadšením, které vyvolávala jeho láskyplná slova, jeho srdečné přijetí – zvláště vůči nejpotřebnějším – a jeho nakažlivá radost. Ježíš však nechce, aby se kdokoli z jeho následovníků cítil oklamán. Přijdou těžké chvíle, neboť v Jeruzalémě je čeká kříž.

Následovat Ježíše neznamena připojit se k triumfálnímu průvodu, nýbrž z lásky činit rozhodnutí, která znamenají zříkání se sebe sama i utrpení. Kdo jej chce následovat, má být svobodný od pout, jež by mu

bránila nakládat s celým svým časem nebo která by mu ubírala síly k jejich nasazení na díle vykoupení. Ježíš mluví zcela jasně, takže jeho slova o odpoutanosti, a to i od vlastní rodiny znějí tvrdě. Cožpak Bůh nepřikazuje rodiče milovat, ctít a poslouchat? Jak to, že Ježíš užívá tak silných slov, která jako by tomuto přikázání odporovala?

Ježíš potřebuje věrné následovníky. Mistr však dobře ví, že je těžké odolávat náklonnosti rodičů, přátel či blízkých příbuzných a že tito mohou – často v dobrém úmyslu – nechat víc mluvit srdce než víru či rozum. Proto Jeho silný jazyk nenechává prostor pro pochybnosti. Svatý Jan Zlatoústý, když mluví o rodičích, v jedné ze svých homilií vysvětluje, že Pán „přikazuje, poslušnost k nim jen v tom, co není v rozporu se zbožnou úctou vůči Bohu; a ve všem ostatním je svaté prokazovat jim veškerou úctu. Když však požadují více, než je

namístě, nemá se je poslechnout.“ Tento Církevní otec upozorňuje, že Ježíš nepřikazuje mít k rodičům „odpor“, což by byla veliká špatnost, nýbrž říká, že „jestliže chtějí, abys je miloval víc než mne“, pak je odsuň dozadu, protože v takovém případě by ohrožovali spásu sebe samých i synovu, o němž si myslí, že ho milují, ale jemuž ztěžují jeho odpověď na Boží milost. Kristus to řekl – uzavírá Jan Zlatoústý – aby učinil děti pevnějšími a rodiče, kteří hodlají klást překážky, uvážlivějšími [1].

Věrně evangelnímu učení učí Katechismus katolické církve, že „Kristus je středem celého křesťanského života. Svazek s Ním zaujímá první místo mezi všemi ostatními svazky, rodinnými i společenskými“ [2]. Proto se Bůh obrací k dobrým křesťanským rodinám tak, aby do srdcí svých dětí zasévaly lásku k Němu i k bližním a velkorysost, aby soustředily svůj

život na Kristu a nacházely v rodičích potřebnou oporu k odpovědi na své povolání.

Aby tuto náročnost vysvětlil, užívá Ježíš dvě podobenství: o věži, kterou je třeba stavět, a o králi, který táhne do války. Z obou plyne důležitost nenechat se vést prvotním citovým hnutím, nýbrž dříve, než učiníme unáhlené rozhodnutí, důkladně zvážit vše, co je ve hře. Jde-li o spolupráci s Kristem na díle vykoupení, nepostačí polovičatá odevzdanost – říci „ano“, ale neoprotit se od všech pozemských pout. Závěr je jasný: „Tak tedy žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“ Tato slova platí pro všechny: jak pro toho, kdo právě rozlišuje své osobní povolání, tak pro ty, kdo tvoří rodinné či společenské zázemí těch, kteří svá zásadní životní rozhodnutí činí.

Zkušenost svatých vždy vybízí ke svobodné a velkorysé odpovědi. „Přijměme beze strachu Boží vůli – radí sv. Josemaría –, bez váhání si učiňme předsevzetí budovat celý svůj život v souladu s tím, co nás naše víra učí a co od nás vyžaduje. Budme si jisti, že nás čeká boj, utrpení a bolest, ale jestliže skutečně máme víru, nikdy se nebudeme pokládat za nešťastné: i s útrapami, ba dokonce s pomluvami budeme šťastní štěstím, které nás pobídne milovat druhé, abychom jim umožnili mít účast na naší nadpřirozené radosti“[3].

Francisco Varo

[1] Svatý Jan Zlatoústý, Homilie k Matoušovu evangelium, 35.

[2] Katechismus katolické církve, č. 1618.

[3] Sv. Josemaría, Jít s Kristem, č. 97.

Francisco Varo

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-abychom-
nasledovali-jezise/](https://opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-abychom-nasledovali-jezise/) (03.04.2026)